

jednáváním případě jde. O oněch rozhoduje exekuční soudce podle § 127 posl. odst. konk. řádu, kdežto o této konkursní komisař podle ustanovení § 50 odst. 3 konk. řádu po náležitém šetření s vyloučením pořadu práva a exekučnímu soudci jest vyhrazeno právo, by k odporu hypotekárních věřitelů při rozvrhu nejvyššího podání upravil položky, o kterých bylo konkursním komisařem závazně pro něho rozhodnuto, že se týkají zvláštní podstaty. Ze spisů jest zřejmo, že se o to exekuční soudce pokusil, avšak marně. Poněvadž v projednávaném případě o pohledávce správce konkursní podstaty za zvláštní podstatou konkursní komisař dosud nerozhodl, nezbylo než dovolacímu rekursu vyhověti a jak shora rozhodnouti, a bude na exekučnímu soudci, by si prve vyžádal zmíněné rozhodnutí konkursního komisaře a by potom přikročil k novému rozvrhu nejvyššího podání v položkách tímto rozhodnutím dotčených.

Čís. 12435.

Jest zmatkem podle § 477 čís. 2 c. ř. s., rozhodl-li senát o věci, o níž měl rozhodnouti samosoudce. Ocenil-li žalobce v žalobě předmět sporu na 20.000 Kč, jest tím oceněn i hlavní i eventuální nárok.

Lhostejno, že žaloba byla obmezena na žalobní žádání eventuální a že s touto věcí byla spojena ke společnému jednání jiná sporná věc.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, R II 77/33.)

Žalobci koupili od žalovaného jeho ideální polovici nemovitosti za 100.000 Kč a zaplatili na kupní cenu 20.000 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném neplatnosti kupní smlouvy a vrácení 20.000 Kč zaplacených na kupní cenu, po případě odsouzení žalovaného, by jim zaplatil náhradou škody 20.000 Kč, kterážto částka se započítává na pohledávku žalobců v žalobě blíže uvedenou, takže žalobci jsou povinni zaplatiti jen 60.000 Kč, a že jest žalovaný povinen dáti těchto 20.000 Kč knihovně vymazati, pokud se týče svoliti, by se tak stalo na základě rozsudku. Procesní soud prvé stolice v senátě žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobců zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc ústním přelíčením ze dne 1. prosince 1931 jako zmatečné a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a o ní rozhodl samosoudcem.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Předpisy o obsazení soudu jsou právem donucovacím a jde proto o zmatek podle § 477 čís. 2 c. ř. s. i v případě, že rozhodl senát o věci, o níž měl rozhodnouti samosoudce (srovnej k tomu sb. n. s. čís. 10059 a 10936). Ale rekurent ani jinak není v právu. Podle žaloby a žalob-

ního žádání domáhali se žalobci neplatnosti kupní smlouvy a vrácení částky 20.000 Kč, dané na kupní cenu, a eventuelně, aby žalovaný byl uznán povinným, zaplatiti jim náhradou škody 20.000 Kč, že tato částka 20.000 Kč se kompensuje s pohledávkou žalující strany tam blíže uvedenou, tak že žalobci jsou povinni zaplatiti jako zbytek kupní ceny jen 60.000 Kč, a že jest žalovaný povinen dáti těchto 20.000 Kč knihovně vymazati, pokud se týče svoliti, by se tak stalo na základě rozsudku. Nejde tedy o dva nároky hlavní, jež by bylo lze sčítati, nýbrž o jeden nárok hlavní a jeden nárok eventuální, a, ocenil-li žalobce hodnotu předmětu sporu na 20.000 Kč, jest touto částkou oceněn i hlavní i eventuální nárok, takže rozhodnuto mohlo býti za všech okolností jen o sporu, jehož předmět na penězích, pokud se týče na peněžní hodnotě (§§ 54—60 j. n.) nečinil více, než 20.000 Kč. Jest proto souhlasiti s odvolacím soudem, že podle § 7 a) j. n. měl spor býti projednáván před samosoudcem, a, an byl projednáván před senátem, jest rozsudek a řízení jemu předcházející, počínajíc ústním jednáním ze dne 1. prosince 1931 podle § 477 čís. 2 c. ř. s. zmatečným. Na věci nic nemění, že žalobci při tomto ústním jednání omezili žalobu na žalobní žádání eventuální, podle toho, co uvedeno, oceněné ostatně stejně na 20.000 Kč, ani okolnost, že s touto věcí byla spojena ke společnému jednání jiná sporná věc (Ck 177/31), ale nezáleželo by ani na tom, kdyby bylo pravdou, že se ocenění žaloby, správně snad hodnoty předmětu sporu, stalo omylem, ana by případný omyl zastupovala žalující strana, leč by šlo o patrné nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., zjevné již ze samého spisu, což netvrdí ani rekurenti a o co ani nejde. Pokud rekurenti tvrdí, že předmětem žaloby jest část jistinné pohledávky ještě nezapravené, prezírají, co žalovali, totiž navrácení zaplacené již částky kupní ceny 20.000 Kč a po případě náhradu škody ve stejné výši.

Čís. 12436.

Jde o nárok ze zápůjčky, nikoliv ze směnečného obohacení, domáhá-li se zapůjčitel, když u směnky dané mu vypůjčitelem za účelem placení (nikoliv na místě placení) nastalo směnečné promlčení, zaplacení zápůjčky.

Práce konané advokátem v tom směru, aby odvrátil ženu od naléhání na sňatek s jeho klientem a pátral po způsobu jejího života, nepřičí se dobrým mravům a lze za ně požadovati smlouvenou odměnu.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv II 753/31.)

Žalobce zapůjčil žalovanému advokátu 5.000 Kč, na něž mu žalovaný vystavil směnku. Žalovaný splatil žalobci část zápůjčky. Proti žalobě o zaplacení zbytku 2.560 Kč namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávkou na odměnu za pátrání ohledně Emilie H-ové, s níž minil žalobce uzavřít sňatek. Procesní soud prvé sto-